

РЕШЕНИЕ

№ 15485

гр. София, 08.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.04.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Слава Гьошева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **528** по описа за **2025** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно- процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на И. В. М., срещу решение № 5413 от 16.12.2024г. по НАХД № 4577 по описа за 2024г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 134-ти състав, В ЧАСТТА, В КОЯТО е **потвърдено** наказателно постановление (НП) № 23-4332-017951/29.08.2023 г. на Началник група при отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на И. В. М. са наложени административни наказания, както следва: на основание чл. 175 ал.1 т.4 от Закон за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца за извършено нарушение на чл.103 от ЗДвП; на основание чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца.

В жалбата се развиват съображения, че решението е несправедливо и в нарушение на материалния и процесуалния закон. Счита, че наказващият орган следва да притежава законова компетентност, както и да съобрази правилно размера на наказанието при издаване на наказателно постановление, а в конкретния случай това не е направено, а чл. 27 от ЗАНН регулира процеса на определяне на административните наказания. Твърди, че по никакъв начин твърденията на органите на реда не доказват по безспорен и категоричен начин твърдяното от тях, а посочените свидетели в АУАН също са служители на МВР. Иска се от съда да се отмени

решението на районния съд и вместо него да се постанови друго, с което процесното НП да бъде отменено.

Ответникът – Началник на група в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) – отдел Пътна полиция (ОПП), с представени писмени бележки, моли жалбата да бъде оставена без уважение, а решението да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

Прокурор от СГП дава заключение, че решението е правилно и законосъобразно и следва касационната жалба да се отхвърли.

Административен съд София – град, X - ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл.210, ал.1 АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл.211, ал. 1 АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл.218, ал.2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл.220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

От фактическа страна Софийският районен съд е приел за установено, че на 20.07.2023 г., около 03:55 часа, жалбоподателят М. управлявала МПС - л. а марка "Л. Ровер", модел "Р. Ровер", с рег. [рег.номер на МПС] , като се движел по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]. По същото време, свид. Е. Ф. и И. И. - полицейски служители при 02 РУ - СДВР изпълнявали служебните си задължения, като правили обход по маршрута със служебния си автомобил и решили да спрат жалбоподателя М., за да му извършат проверка, като за целта последвали автомобила му и подали светлинен и звуков сигнал. М. забелязал това и вместо да спре, ускорил скоростта си. Той бил последван от полицейските служители и на [улица](под надлез „Н.“) бил спрял от тях. М. се заключил в автомобила си, но свид. И. се пресегнал през отворения прозорец на шофьорската врата, отключил автомобила и извели жалбоподателя навън.

При извършване на проверката, М. представил чуждестранно национално свидетелство за управление, издадено от Обединено кралство с № MILOV804292I99MR14.

С оглед поведението на М., полицейските служители преценили, че трябва да бъде тестван за употреба на алкохол и наркотични вещества и/или техни аналози, във връзка, с което чрез ОДЧ било поискано съдействие от екип на ОПП - СДВР, който да изпробва водача за употреба на наркотични вещества и/или техните аналози.

На място бил изпратен св. Е. А., на длъжност мл. автоконтрольор при ОПП - СДВР, който приканил М. да бъде изпробван с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер ARPM-0394 в 04:20ч., но той отказал. На водача бил направен тест за употреба на наркотични вещества с техническо средство „Дръг тест 5000“, с фабричен № 357, като пробата отчела положителен резултат за употреба на амфетамин. М. поискал да му бъде издаден талон за медицинско изследване. В отговор на това полицейски служител при ОПП-СДВР - П. Д. издал талон за медицинско изследване. М. бил отведен от свид. Ф. и И. във ВМА, където дал кръвна проба за изследване. В протокола за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, М. изразил изричното си писмено съгласие да даде кръв само за установяване на наличие на амфетамин в кръвта, но не и да бъде изследван за алкохол. Изследването не установило наличие на наркотични вещества.

За констатираното в хода на проверката, свид. А. съставил против жалбоподателя М. акт за установяване на административно нарушение (АУАН), в който установил като нарушени разпоредбите на чл.103, чл. 162, ал. 1, чл. 174. ал. 3, пр. 1 и чл. 5, ал. 3. т. 1. пр. 2 от ЗДвП.

Въз основа на така съставения АУАН и резултатите от токсикологичното изследване било издадено и атакуваното наказателно постановление № 23-4332-017951/29.08.2023 г., на Началник група при отдел "Пътна полиция" при СДВР.

Въз основа на така установената фактическа обстановка районният съд от правна страна е приел, че по делото по безспорен и категоричен начин се доказва, че въпреки подадения светлинен и звуков сигнал от полицейския автомобил към жалбоподателя да спре управляваното от него МПС, той не го е сторил. Жалбоподателят не само не е спрял, а е ускорил движението си, което е провокирало полицейските служители да го последват със служебния си автомобил и едва на кръстовището на [улица]при надлез „Н.“ да успеят да го спрат за проверка. Съдът е приел, че нарушението е извършено при форма на вина пряк умишъл, доколкото със заключването в автомобила си М. е осуетил извършването на проверка от полицейските служители и е индикация, че той е целял точно това.

Счел е, че отказът на водача да бъде тестван за употреба на алкохол е доказан по достатъчно несъмнен начин, доколкото е обективизиран по предвидения за това специален ред в чл. 6, ал. 5 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техните аналози - в талона за медицинско изследване.

Касационната инстанция намира, че решението е правилно, постановено в съответствие с материалния закон и доказателствата по делото. Обосновано решаващият съд е кредитирал свидетелските показания, които еднозначно, безпротиворечиво и в конкретика установяват извършените нарушения от обективна и субективна страна.

Фактите са установени правилно и в пълнота от районния съд, като при тяхната съвкупна преценка е изведен извод за доказаност на нарушенията на чл.103 от ЗДвП и чл. 174, ал.3, пред.1 от ЗДвП извършени от И. В. М.. Напълно се споделят изводите на въззивната инстанция относно установената фактическа обстановка, която се доказва както от събраните гласни доказателства, така и от писмените такива. Безспорно е установено както начина на подаване на сигнала от полицейските служители, така и възприемането му от нарушителя. При ясно и своевременно подаден сигнал за спиране, неговото възприемане от страна на водача /и направена реакция в този смисъл/ и неизпълнението на дадения сигнал, е налице пълно неизпълнение на задължението по чл. 103 от ЗДвП от И. М., в качеството му водач на МПС. С конкретното си поведение е заявил неуважение и незачитане на правомощията на контролните органи, призвани да съблюдават за сигурността на участниците в движението по пътищата. Изводите за доказаност на това нарушение отговарят на събраните по делото доказателства. Като е достигнал до аналогичен правен извод, районният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

По делото са събрани достатъчно доказателства, установяващи и извършването на нарушението по чл.174, ал.3, пред.1 от ЗДвП. Приложението на закона следва да става точно и всякога основано на фактите. А фактите сочат, че целта на закона, охранявана с разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП и насочена към извършване на проверка на водача на МПС за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, не е изпълнена, като е установено, че нарушителят не е дал кръвна проба, което се явявало основанието за ангажиране на отговорност на жалбоподателя за нарушение по чл. 174, ал. 3, пр.1 ЗДвП. Процесните наказания са наложени в законоустановения размер съобразно критериите на чл. 27, ал. 1-3 от ЗАНН и не се нуждаят от излагане на изрични мотиви относно избраното по вид и размер наказание или от обсъждане на

смекчаващи и/или отегчаващи отговорността обстоятелства. Касае се за законодателна преценка относно необходимостта от охрана на особено съществени обществени отношения, накърняването на които в съвременното общество е свързано със силно негативна оценка, поради което не може да се приеме, че наложените наказания за прекомерно тежки.

Единствената възможност за нарушителя да докаже, че не е извършил нарушение на забраната по чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП е като бъде подложен на проверка и тест, резултатите от които се проверяват чрез допълнителни медицински и химически изследвания. След като нарушителят не е направил предписаните му медицински и химически изследвания, той доброволно се е лишил от възможността да докаже евентуален грешен резултат на проверката с техническите средства. Въззивният съд правилно е възприел отказите за съставомерни и доказани от обективна и субективна страна по чл. 174, ал. 3, пр.1 от ЗДвП.

Като е достигнал до идентични правни изводи районният съд е постановил обжалваното решение при правилно приложение на закона, без да са допуснати съществени процесуални нарушения, поради което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., изрично поискано в писмената защита на юрк. П. от 27.03.2025 г.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63в ЗАНН Административен съд София - град, X касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 5413 от 16.12.2024г. по АНД № 4577 по описа за 2024г. на СРС, НО, 134-ти състав.

ОСЪЖДА И. В. М., ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР сума в размер на 100 лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.